

havde dengang netop faaet Plads paa et af Byens Apoteker, den anden hos en af dens Boghandlere. — Moderen og Størsteparten af hans Søskende var altsaa her i København!

Der blev i det samme banket paa hans Dør. Og som skudt ud af en Kanon tumlede Ivan ind med sin store Dokumentmappe under Armen.

Han bragte Blomster og Hilsen fra Jakobe og tilføjede paa egen Haand en Hilsen fra Svigerforældrene for at faa Lejlighed til at sige Per den Behagelighed, at disse havde været særdeles glade ved at se ham igen, hvad iøvrigt ikke var usandt. Navnlig havde Philip Salomon været overrasket over, som Per havde udviklet sig.

„Men nu til Forretningerne!“ afbrød Per ham lidt utaalmødt og rejste sig, — han gik endnu halvpaaklædt omkring i Skjorteærmer og Morgentøfler.

„Ja — til Forretningerne!“ gentog Ivan mat og kastede sig uroligt i en Stol, mens han tog sig til Halsen, som om der var noget, der pludselig klemte ham om Struben. Han vidste ikke, paa hvad Maade han skulde faa det sagt til Per, hvor slet hans Sag i Øjeblikket stod, og faa ham forberedt paa det ubetingede Krav, man ved det forestaaende Møde vilde stille til ham.

For at vinde Tid gav han sig da til at fuldstændiggøre det Referat, han i sine Breve havde givet af det første Bestyrelsesmøde og de forskellige Udtalelser, der ved den Lejlighed var faldet om Projektet.

Per indskød nu og da gryntende en Bemærkning. Han stod igen henne foran Spejlet paa Vinduesposten i Færd med at binde sit Slips. Nogen udelt opmærksom Tilhører var han iøvrigt ikke. Hans Tanker var hvert Øjeblik igen hos